

Prof. dr hab. Jerzy Glówczewski
Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego
w Katowicach
ul. Zacisze 3
40-025 Katowice

Katowice 10.10.2023 r.

Recenzja

Zleceniodawca recenzji:

Akademia Muzyczna im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, ul. Łąkowa 1-2, 80-743 Gdańsk.

Dotyczy:

Uchwały Senatu Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku (Uchwała nr 126/2023) z dnia 30.06.2023 r. oraz na podstawie art. 14 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. *o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki* w zw. z art. 179 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku *Przepisy wprowadzające ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

Została dołączona następująca dokumentacja:

1. Praca doktorska pt. *Muzyka gospel jako inspiracja dla współczesnego saksofonisty* W oparciu nagrania z płyty CD.
2. Wersja anglojęzyczna całej pracy doktorskiej.
3. Płyta CD pt. *The End Of The Desert* zarejestrowana na nośniku typu pendrive.
4. Uchwała Senatu Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku (uchwała nr 126/2023) z dnia 30.06.2023 r. oraz na podstawie art. 14 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 14.03.2023.

Ocena pracy doktorskiej

Praca doktorska Łukasza Jużko zatytułowana *Muzyka gospel jako inspiracja dla współczesnego saksofonisty*, składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na autorskiej płycie CD pt. *The End Of The Desert* (nagrania uwieńczone 03.04.2023 r.), oraz części opisowej przedstawionej w formie pracy pisemnej stanowiących łącznie publikację pod wspomnianym tytułem.

Dysertacja podzielona jest na dziesięć rozdziałów wliczając w to wstęp, bibliografię i słownik wybranych pojęć i terminów, a wszystkie rozdziały są ze sobą ściśle powiązane i stanowią spójną całość.

Wstęp jest dosyć osobistym zwierzeniem autora pracy, który zastanawia się nad słusnością poddania analizie swojej własnej działalności kompozytorskiej, dochodząc jednocześnie do wniosku, że... „*Jako twórca mam obowiązek wytłumaczenia genezy własnych inspiracji i fundamentów, które nie są widoczne, ale utrzymują całą późniejszą moją ewolucję, jako muzyka, saksofonistę w określonym brzmieniu*”.

W dalszej części introdukcji dowiemy się, dlaczego właśnie muzyka gospel stanowi główne źródło inspiracji dla autora pracy, oraz kompozytora prawie wszystkich utworów nagranych na załączonej płycie CD (o czym w stosownym momencie recenzji). Również w tym rozdziale dowiadujemy się o pierwszych kontaktach Doktoranta z muzyką jazzową, a zwłaszcza o koncercie i spotkaniu z legendarnym amerykańskim saksofonistą Billy'm Harperem, co zostawiło swój oddźwięk w późniejszym artystycznym życiu młodego wówczas adepta sztuki muzycznej.

Rozdział drugi to **Rodowód muzyki gospel**, w którym autor przedstawia historię powstania gatunku poczynając od czasów niewolnictwa datowanych na 1508 rok. Negro Spirituals to podrozdział, w którym Doktorant ukazuje niezależność społeczności czarnoskórej w Ameryce, podyktowanej zetknięciem się z religią kościoła chrześcijańskiego. Początkowo pieśni intonowane przez murzynów nie były uznawane przez społeczność białych ludzi, by pod koniec XIX wieku zostały włączone do amerykańskiej muzyki ludowej. W dalszej części tegoż rozdziału autor cytuje utwory i nazwiska wykonawców muzyki gospel, którzy przyczynili się do rozwoju i popularyzacji omawianego gatunku. Pojawiają się również pierwsze publikacje i zbiory utworów zebranych przez Williama Francis'a Allena, Lucy McKim Garrison'a i Charlesa Pickard'a Ware, którzy w 1867 roku wydali zbiór pieśni pt. „*Slave Songs Of United States*”.

Rozdział trzeci – **Charakterystyka muzyki gospel**, w którym autor poddaje analizie elementy składające się na stylistykę gospel, a więc: **tematyka** - czyli rodowód kulturowo-społeczny; **harmonia i faktura** wywodząca się z *bluesa, spirituals i work songs*; **rytm** jako forma wymuszająca taniec; **forma improwizowana** wywodząca się z emocji na podstawie *call & response*; **melodia** jako bezpośrednie odniesienie do Afryki i zapamiętanych melodii z dzieciństwa. Tematem wieńczącym jest **forma i praktyka wykonawcza** w postaci *song sermons* wykonywanych podczas nabożeństw, *jubilee songs*, rozpowszechnione po zniesieniu niewolnictwa, *sorrows songs* - opisujące niewolę, melancholijne o intensywnym wydźwięku; *work songs* wykorzystywane przy pracy; *freedom songs* wyrażające pragnienie wolności.

Rozdział czwarty to: **Współcześni saksofoniści i jazzmani wobec tradycji gospel**. W tym rozdziale autor wymienia siedmiu artystów z amerykańskiej sceny muzycznej, których twórczość przepelniona jest elementami pochodzącymi ze źródeł gatunku gospel. Przy opisie każdego z artystów autor zastosował ten sam schemat – krótka biografia, dyskografia i estetyka muzyczna, zamieścił również wywiad z Billy Harper'em przeprowadzony 12.03.2016 r. w Szczecinie po koncercie na festiwalu Szczecin Jazz 2016 w Trafostacji Sztuki.

- **Billy Harper** - amerykański saksofonista jazzowy pozostający pod wpływem muzycznych dokonań Johna Coltrane'a. Współpracował z wieloma artystami sceny jazzowej jak: Art Blakey Jazz Messengers (1968-1970); Elvin Jones (1970); The Thad Jones/Mel Lewis Orchestra; członek kwartetu Maxa Roach'a (1971-1978); nagranie albumu „Svengali” z Gil Evans'em (1973); nagranie albumu pod własnym nazwiskiem pt. „Capra Black” (1973), który pozostaje jednym z przelomowych nagrań kultury czarnoskórych Amerykanów. W 1979 roku Billy Harper zakłada własny zespół z którym koncertuje i nagrywa kolejne albumy w tym trytomowy „Live on Tour in the Far East” (1991).

Cała twórczość Billy Harpera przepełniona jest głęboką duchowością afroamerykańską jak i religią, która najbardziej wyeksponowana jest na płytach „Black Saint” (1975), oraz „Sorani-Bushi, B.H.” (1997).
Autor dysertacji zamieścił również bogatą dyskografię artysty w roli lidera własnych projektów, jak też sideman'a.

- **Christian Scott** – amerykański trębacz jazzowy, należący do młodego pokolenia muzyków amerykańskich, urodzony 31.03.1983 r. w Nowym Orleanie. Dorastał w środowisku przepełnionym kulturą, a zwłaszcza muzyką. Dorastał w rodzinie z bogatymi tradycjami muzycznymi, jego dziadek Big Chief Donald Harrison Sr. był muzykiem i założycielem zespołu White Eagles, jego wujek, Donald Harrison Jr znany saksofonista jazzowy był mentorem młodego Christiana w wyniku czego już w wieku 12 lat zaczął grać na trąbce.
W 2006 roku wydaje swój pierwszy album pt. „Rewind That”, który zostaje nominowany do nagrody Grammy.
- **Kirk Whalum** – to wybitny amerykański saksofonista, urodzony 11.07.1958 roku w Memphis w stanie Tennessee. Pochodzi z rodziny muzycznej, ojciec był wokalistą i pianistą, oraz prowadził chór kościelny w którym śpiewał młody Kirk Whalum. Miłość do muzyki zaszczerpiła w nim babcia Thelma Twigg Whalum, nauczycielka gry na fortepianie, oraz dwóch wujków, Windell Whalum i Hugh „Peanuts” Whalum. Naukę gry na saksofonie rozpoczął w wieku 12 lat, co przerodziło się w życiową pasję. Uczęszczał do Melrose High School i Texas Southern University. Jego początek kariery datuje się na 1985 rok, kiedy nagrał swój debiutancki album pt. „Floppy Disk” i od razu zwrócił na siebie uwagę krytyków. Na światowej scenie muzycznej zaistniał jako reprezentant muzyki jazzowej, smooth jazzowej, R&B i muzyki gospel. Przez siedem lat koncertował i nagrywał z Whitney Houston, z którą wydał singiel „I Will Always Love You”, najlepiej sprzedający się singiel w historii muzyki. W swojej karierze Kirk Whalum był dwanaście razy nominowany do nagrody Grammy, by w 2011 roku otrzymać statuetkę za piosenkę „It's What I Do”.
- **Fred Hammond** – urodził się 27.12.1960 roku w Detroit stan Michigan, amerykański wokalista muzyki gospel, gitarzysta basowy, oraz producent muzyczny. Uważany za jednego z czołowych przedstawicieli współczesnej muzyki gospel. Również i on dorastał w rodzinie o bogatych tradycjach muzycznych, jego ojciec śpiewał w lokalnym zespole gospel. W wieku 12 lat Fred Hammond dostał zaproszenie od swojego ojca by zasilić zespół The Spiritual Voices w roli gitarzysty basowego.
- **Cory Henry** – urodził się 27.02.1987 roku w Brooklinie, Nowy York, amerykański pianista, organista jazzowy, przedstawiciel muzyki gospel i producent. Swój talent muzyczny ujawnił w wieku dwóch lat grając na pianinie i organach Hammonda B3. W wieku pięciu lat potrafił zaakompaniować dowolną piosenkę w dowolnej tonacji. Rok później zadebiutował w kościele swojego ojca jako organista. W 2010 roku Cory Henry rozpoczyna współpracę z zespołem Snarky Puppy, dzięki któremu zdobywa szerokie uznanie krytyków i publiczności. Z zespołem tym nagrywa kilka albumów, a trzy z nich zdobywają trzy statuetki Grammy. W 21.07.2014 roku wydaje swój

debiutancki album „First Steps” nakładem Wild Willis Jones Records, rozpoczynając tym samym karierę solową. Album znalazł się na listach przebojów magazynu *Billboard*, oraz *Top Jazz Albums* i *Top Heatseekers Albums*. W roku 2016 nagrywa album „The Revival” zarejestrowany na żywo w kościele. W 2018 roku Cory Henry opuścił zespół Snarky Puppy i zakłada formację The Funk Apostles, którą firmuje własnym nazwiskiem. W tym samym roku zespół wydaje album pt. „Art of Love”

- **Robert Glasper** – urodzony 06.04.1978 roku w Houston, Teksas, amerykański pianista, kompozytor, producent muzyczny, autor tekstów i aranżer. Ceniony i wszechstronny artysta reprezentujący takie gatunki muzyczne jak: jazz, R&B, hip-hop, neo-soul czy gospel. Największy wpływ na przyszłe życie Glaspera miała jego matka Kim Yvette Glasper, która zawodowo śpiewała jazz i blues. Była również dyrektorem muzycznym w kościele baptystów East Wind, co doprowadziło do pierwszego publicznego występu młodego Glaspera. Uczęszczał do Elkins High School w Missouri City w Teksasie, oraz High School for the Performing and Visual Arts w Houston. Kolejnym etapem edukacji Roberta Glaspera był Nowy York i New School for Jazz and Contemporary Music, gdzie spotyka neo-soulowego piosenkarza Bilalą. Rozpoczynają razem występować i nagrywać, co pozwala Glasperowi poznać artystów reprezentujących hip-hop i R&B, równolegle rozwijając swoją karierę.
- **Kamasi Washington** – urodzony 02.02.1981 roku w Los Angeles, amerykański saksofonista, kompozytor i aranżer. Tak jak wyżej wymienieni artyści, także Washington pochodził z muzycznej rodziny. Ojciec Rickey Washington saksofonista i nauczyciel gry na flecie, a matka Valerie śpiewała w chórze. Kamasi Washington ukończył University of California Berkeley, gdzie studiował etnomuzykologię, zarazem grając w akademickiej orkiestrze. Po ukończeniu studiów rozpoczyna się niekwestionowana kariera artysty. W 2004 roku rozpoczyna współpracę z zespołem Gerald Wilson Orchestra, która trwa do 2008 roku. W 2010 roku zakłada swoją własną formację pn. The Next Step z którą rozpoczyna serię koncertów i nagrań, by w 2015 roku wydać swój debiutancki album pt. The Epic. Album ten przyniósł artyście wiele nominacji do prestiżowych nagród muzycznych. Kamasi współpracował z wieloma artystami jak: Lauryn Hill, Raphael Saadiq, Snoop Dogg, Run The Jewels, Herbie Hancock, Ibeyi czy Terrace Marin. Jako saksofonista zaliczany jest do ścisłej czołówki instrumentalistów na świecie, a jego stylizacja gry porównywana jest do takich legend jazzu jak John Coltrane czy Pharoah Sanders. W swojej twórczości łączy różne gatunki muzyczne jak: funk, hip-hop, muzyka elektroniczna czy soul, nie zapominając przy tym o swoim rodowodzie czyli o muzyce gospel.

Pozwoliłem sobie na przytoczenie, choć w kilku zdaniach, sylwetki siedmiu artystów, którzy znaleźli się w pracy pisemnej doktoranta, celem udowodnienia tezy określonej w tytule. Każdy z wymienionych artystów, pochodzi z rodzin o bogatych tradycjach muzycznych, dzięki czemu swoje zainteresowania muzyczne ukształtowali w bardzo młodym wieku. Cory Henry już w wieku dwóch lat potrafił grać na pianinie i organach Hammonda. Chociaż każdy z nich łączył różne gatunki i style muzyczne, to duchowość wynikająca z

muzyki gospel jest główną siłą ich inspiracji, cytując Billy Harpera „*sluchanie głosu, który przemawia z głębi duszy*”.

Rozdział piąty – **Autorski proces muzyczny, oraz priorytety artystyczne i estetyczne.**

W rozdziale tym jak i w dwóch podrozdziałach autor określił swoją wizję postrzegania muzyki, jak i procesu twórczego, na podstawie dzieła artystycznego.

Doktorant opisuje swoją przygodę z muzyką, która rozpoczęła się już w domu rodzinnym przepełnionym muzyką i szeroko pojętą kulturą, poprzez spotkania zakulisowe z uznanymi muzykami słuchając ich koncertów, w konsekwencji grając z nimi na wspólnych warsztatach, festiwalach i koncertach. Głównym elementem, na który autor dysertacji zwrócił uwagę było podejście do warstwy rytmicznej, jak i emocjonalnej wykonywanych utworów. Muzykiem, który wywarł szczególne wrażenie na Doktorancie to Piotr Wojtasik, mentor, obdarzony niebywałą wiedzą i swoistym podejściem do muzyki, nietuzinkowy instrumentalista. Tak oto Kandydat wspomina wspólne spotkania, „*traktowałem te doświadczenia jak ładowanie swoich muzycznych baterii, oczekując następnych spotkań*”. Autor eksplorując arkana muzyki gospel i jazzowej, dochodzi do wniosku, że rytm zwany dalej *feelngiem* w języku muzycznym, ma inne znaczenie niż kurczowe trzymanie się równego tempa. Autor dochodzi do wniosku, że rytm (*time*) przypisany roli perkusji w zespole powinien mieć własną płaszczyznę równoprawną innym instrumentom w zespole, a nie tylko realizację akompaniamentu wykonując warstwę rytmiczną. Pozwolę sobie na kolejny cytat zaczerpnięty z dysertacji, obrazujący koncepcję Doktoranta, „*Każdy z instrumentów w zespole powinien mieć swoją własną przestrzeń autonomiczną, własny czas, time w stosunku do reszty zespołu*”. Pamiętajmy jednak, że najważniejszym elementem decydującym o procesie twórczym jest interakcja pomiędzy muzykami w zespole, która ma kolosalny wpływ na efekt finalny wykonywanego dzieła.

Autor dysertacji poświęcił drugi podrozdział omówieniu procesu kreacji w tworzeniu własnych kompozycji. Cały proces rozpoczyna się od idei, ogólnego zarysu dzieła, dopiero później następuje nadbudowa formalna, harmoniczna oraz rytmiczna. Doktorant często powołuje się na sferę duchową, która dla niego stanowi kluczowy element pracy twórczej.

Rozdział szósty – **Artyści uczestniczący w projekcie.**

Doktorant przedstawił sylwetki wszystkich współuczestników zrealizowanego projektu pt. *The End Of The Desert* uwzględniając ich dorobek i osiągnięcia. Nie ukrywam, że zabrakło mi informacji na temat bohatera przedsięwzięcia jakim bez wątpienia jest Łukasz Jużko, jego dokonań w roli saksofonisty, jak też dorobku artystycznego.

Jako pierwszy został przedstawiony **Joshua Paul Cage**, który w nagraniu odegrał podwójną rolę, jako narrator i wokalista. Dyrektor Szkoły CFN, oraz Prezes Stowarzyszenia CFN. Posiada tytuł Master of Arts in Professional Development, absolwent Szkoły Biblijnej „Christ For the Nations Institute” w Teksasie, oraz Dallas Baptist University. Wokalista, instrumentalista, leader. Pastor i ewangelista w wielu krajach.

Mikołaj Basiukiewicz – pianista, klawiszowiec, kompozytor i aranżer. W swojej bibliografii posiada 5 płyt CD.

Mikołaj Stańko – perkusja. Studiuje w Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku w klasie dr Tomasza Sowińskiego. Jest laureatem kilku nagród m.in. Grand Prix z zespołem Natalii Capelik Muianga – Ladies Jazz Festiwal 2020.

Piotr Gierszewski – gitara basowa. Absolwent AM w Gdańsku na kierunku Jazz i Muzyka Estradowa, specjalność gitara basowa w klasie dr Piotra Kułakowskiego. Na swoim koncie

ma wiele koncertów z takimi artystami jak: Leszek Możdżer, Grzegorz Nagórski, Maciej Sikala, zespołem Confusion Project. Laureat kilku prestiżowych konkursów.

Basia Pospieszalska – wokalistka. Absolwentka Studiów I stopnia Akademii Muzycznej w Gdańsku w klasie mgr Ewy Szwałik, oraz Wydziału Jazzu w ZPSM im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie mgr Agnieszki Wilczyńskiej. Współpracowała i koncertowała m.in. z Anną Marią Jopek, Leszek Możdżer, Natalia Niemen, Renata Przemyk i inni. W swojej bibliografii posiada 12 nagranych płyt CD.

Rozdział VII to: **Analiza utworów z autorskiej płyty.**

W rozdziale tym autor dysertacji postanowił zanalizować wszystkie swoje kompozycje pod względem formalnym, jak i pod względem rozwiązań rytmicznych, melodycznych i harmonicznym w kontekście wpływów muzyki gospel. Zamieszczone analizy przeprowadzone są w sposób bardzo wnikliwy i wyczerpujący, więc przy opisie ograniczę się do istotnego minimum. Warto nadmienić, że wszystkie kompozycje są autorstwa Doktoranta, oprócz utworu „Great Is Thy Faithfulness”, który powstał w 1923 w Baldwin, Stanie Kansas w pierwotnej wersji jako poemat ze słowami Thomasa Obadiah'a, a nieco później muzykę dopisał William Marion Runyan.

- **Sozo** – tytuł zaczerpnięty z języka greckiego Sozo, co oznacza zbawienie, przebaczenie grzechów, uzdrowienie, uwolnienie i obfitość. Utwór napisany w metrum 4/4, który momentami sprawia wrażenie nieparzystości poprzez przesunięcia rytmiczne. Forma utworu składa się z dwóch części **A** i **B**, a całość rozpoczyna saksofon tenorowy. W części B pojawia się wokal śpiewając powtarzające się słowo „Sozo”.
- **Victory Stars Now** – najszybszy utwór na płycie w tempie 155 bpm. Temat kompozycji to forma **AAB** w parzystym metrum 4/4. Całość utworu rozpoczyna intro grane przez gitarę basową i perkusję po czym dołącza się fortepian, Temat grany przez saksofon, który jako pierwszy gra solo, które przejmuje fortepian i perkusja. Po części improwizowanej następuje finalna ekspozycja tematu.
- **Guidepost** – utwór napisany w formie **ABC**, gdzie część A i B są polimetryczne, dwa takty w metrum trójdzielnym 3/4 i dwa kolejne w metrum parzystym 4/4, ale część C jest w metrum 4/4. Chociaż kompozycja ta jest w umiarkowanym tempie 95 bpm, to niesie w sobie duży ładunek emocjonalny przez ekspozycję tematu do partii solowej saksofonu tenorowego, który wykorzystuje dźwięki tzw. altissimo, jak też szybkie pasaże dodające ekspresji całej improwizacji. Fortepian przejmuje kolejne solo w podobnym nastroju co saksofon. Całość kończy ponowna ekspozycja tematu, by finalnie sama sekcja rytmiczna uspokoiła nastrój całości.
- **Great Is Thy Faithfulness** – utwór wokalny śpiewany jest przez Joshua Paula Cage'a. a tekst zaczerpnięty jest ze Starego Testamentu, Lamentacji Jeremiasza 3:22-23. Cała forma utworu składa się z dwóch części AB, zaaranżowana w metrum 9/8 i tempie 90 bpm. Całość rozpoczyna czterotaktowy wstęp sekcji rytmicznej, po czym następuje wokalna ekspozycja tematu. Jedyne solo gra saksofon tenorowy, które jest wyważone i w swym charakterze nawiązujące do tematu głównego.
- **Blessed Wings** – utwór posiada formę **AABC**, gdzie część A zawiera 8 taktów z repetycją, część B 4 takty i część C również 4 takty w metrum 6/8, ale jak się okazuje jest to tylko zabieg pomagający w zapisie nutowym. Całość rozpoczyna saksofon

grając intro ad libitum, po czym dołącza się fortepian i pozostałe instrumenty sekcji rytmicznej, która przez cały utwór jest bardzo stonowana i podporządkowana partii saksofonu.

- **Święto życia** – przepiękna ballada zaśpiewana przez Basię Pospieszalską. Jest to kolejna kompozycja autorstwa Doktoranta, oparta na formie AABC. Część A zawiera 8 taktów, część B 13, a część C 4 takty powtarzane w formie open. Całość jest w metrum 4/4, a tempo 65 bpm. Saksofon pojawia się w części C jako przeciwwaga do wokalu, chociaż solo jest bardzo wyważone korespondujące do linii melodycznej tematu. Po raz kolejny saksofon pojawia się na końcu utworu, bazując na części C prowadzi narrację z wokalem tzw. *call and response*.
- **The End of the Desert** – ostatni utwór na płycie zbudowany na bazie formy ABC, gdzie część A i B zawiera po osiem taktów, natomiast część C 4 takty. Metrum 4/4 w tempie 110 bpm. Utwór ten to kolejna ballada autorska z bardzo śpiewnym tematem i subtelnym podkładem sekcji rytmicznej. Po ekspozycji tematu solo rozpoczyna gitara basowa, potem solo przejmuje saksofon stopniowo budując kulminację zagęszczając fakturę dźwięków. Zwieńczeniem całości utworu jest ekspozycja tematu.

Konkluzja

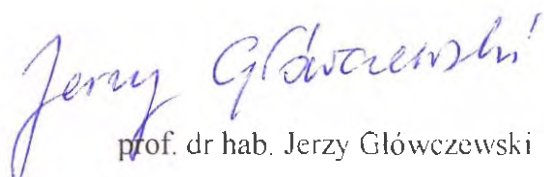
Doktorant Łukasz Jużko w swojej pracy doktorskiej podjął się próby przedstawienia muzyki gospel poprzez genezę jej powstania, ewolucję rozwoju z uwzględnieniem środków wykonawczych i gatunki pochodne. Jako miłośnik muzyki gospel miałem dużo satysfakcji zapoznając się z nadesłanym mi materiałem.

Praca doktorska napisana jest rzetelnie, nienagannym językiem literackim z uwzględnieniem tezy zawartej w tytule. Przedstawiając nam sylwetki siedmiu fenomenalnych artystów, udowodnił jaką wielką inspiracją dla współczesnych muzyków jest muzyka gospel.

Dzielo artystyczne przesłane mi na nośniku elektronicznym (pendrive) pt. „*The End of The Desert*” jest całkowicie zgodne z treścią opisu zarejestrowanych utworów z ich wykonaniem. Doktorant zaprosił do współpracy znakomitych muzyków, którzy w nienaganny sposób przyczynili się do powstania tego pięknego materiału. A sam Łukasz Jużko jawi nam się jako dojrzały saksofonista, wrażliwy na barwę dźwięku i świadomy każdej frazy, nie pozostawiając nic przypadkowi. Jako kompozytor ukazał nam swoje inspiracje muzyką gospel, pisząc znakomite melodie.

Doktorant wykazał się dużą wiedzą teoretyczną, co bez wątplenia miało wpływ na samodzielną pracę badawczą i artystyczną. Niniejszym stwierdzam, że recenzowana rozprawa doktorska spełnia wymagania warunków określonych w art. 13 ust. 1 Ustawy z dnia 14.03.2003 r.

Rozprawę doktorską Pana mgr Łukasza Jużko przyjmuję bez zastrzeżeń i wnoszę o nadanie stopnia doktora w dziedzinie Sztuki, w dyscyplinie artystycznej – sztuki muzyczne

prof. dr hab. Jerzy Głowczewski